

Nosili so rdeče zvezde

Vodilnim kadrom stranke SDS in njihovim apologetom se ni treba sramovati članstva v partiji, temveč dejstva, da se ga sramujejo

Konvertiti ... © arhiv Mladine

Bil je februar 1993, ko so se delegati z vseh koncev sveta zbrali v Atenah na kongresu Socialistične internacionale. Šlo je za srečanje krovnega globalnega združenja socialističnih strank, ki deluje kot neposredna naslednica v 19. stoletju ustanovljenega Mednarodnega delavskega združenja oziroma Prve internacionale. Sestanek v Atenah je prišel v prelomnem času – po padcu režimov v Vzhodni Evropi in na Balkanu je namreč socializem potreboval posodobitev. Delegati so se zbrali, da bi postavili temelje socialni demokraciji, ki naj bi pomenila pot v prihodnost. Pred njimi je bila torej zgodovinska naloga, kar je v svojem nagovoru poudaril tudi tedanji predsednik Internacionale, nekdanji francoski premier Pierre Mauroy: »Socialistična internacionala mora pripraviti globalni načrt, ki bo ohranil vse dosežke socialne demokracije in omogočil njihovo prilagoditev novim okoliščinam ... Smo bojevniki za plemenit cilj, ki ga moramo uresničevati v dobro vsega človeštva.«

Zbrani delegati in delegatinje so pazljivo prisluhnili njegovim besedam. Med cvetoberom svetovnega socializma je bil tudi »bojevnik« iz Slovenije, ki je utelešal

novi up socialne demokracije na tem koščku sveta. To je bil 35-letni izjemno ambiciozni predstavnik mlade Socialdemokratske stranke Slovenije (SDSS) Ivan Janša. Isti Ivan, bolj znan kot Janez Janša, ki danes udriha po vsem in vsakomer, ki je kakorkoli povezan z rdečo zvezdo.

Naj vas ne preseneti, da je to isti človek, ki je pred nekaj leti v pogovoru za Družino socializem izpostavil kot »ključni problem Slovenije«, prizadevanja svoje stranke – v letu 2003 iz SDSS preimenovano v SDS, Slovensko demokratično stranko – pa je povzel kot »boj proti mogočnim ostankom socializma in socialistične miselnosti v Sloveniji«.

Te besede nazorno kažejo razsežnosti Janševega ideološkega obrata in paradoksalnost njegovih sedanjih skrajnih stališč. In če bi predsednik SDS želel biti dosleden v svojem lovu na rdeče čarovnice, bi moral na grmado posaditi ne le sebe, temveč tudi dovršen del svojih najožjih sodelavcev.

Prav na to je prejšnji teden meril tudi predsednik vlade Marjan Šarec v svojem odgovoru na ustavno obtožbo SDS, ko je v parlamentu okrcal Janšo: »Vedno ste trdili svoje, če so bila dejstva drugačna, toliko slabše za dejstva. Zanihanje članstva vidnejših članov v Zvezi komunistov, obrat v desno po neuspeli kandidaturi za sprejem v Socialistično internacionalo leta 1994, sprejeta je bila tedanja ZLSD z Janezom Kocijančičem na čelu, poudarjanje Jožeta Pučnika, čeprav je bil on socialdemokrat, tako kot moj sovaščan France Tomšič, ustanovitelj vaše stranke. Zakaj vam je nerodno priznati, da ste bili člani Zveze komunistov, veste vi.« Nerodno pa ni priznati le Janši, temveč tudi njegovim apologetom, med katerimi v zadnjem času izstopa novinarka TV Slovenija Jadranka Rebernik, ki je predsednika SDS v oddaji Utrip 3. februarja skušala predstaviti kot oporečnika, ki se je že v Jugoslaviji sprl s tedanjim sistemom. Resnica je drugačna in tudi neprimerno manj prijetna za skrajne desničarje in njihove podpornike.

Janševa udeležba na kongresu Socialistične internacionale v Atenah namreč ni edini primer spregledanega in zanihanega levičarstva njega in njegove stranke. V letih po osamosvojitvi si je SDS (takrat še SDSS) krčevito prizadevala za uveljavitev na levisi in sprejem v Internacionalo, ki bi ji zagotovil prepotrebno legitimnost; kongres v Atenah leta 1993 ni bil prvi, ki so se ga udeležili strankini predstavniki. Leto prej jo je v Berlinu predstavljal njen prvi predsednik Jože Pučnik, pod katerim je SDSS tudi gradila svojo socialdemokratsko identiteto, na kongresu v Berlinu pa je stranka sodelovala kot opazovalka, torej kandidatka za polnopravno članstvo v Socialistični internacionali.

Pučnik je bil sicer že v času omenjenega srečanja v Atenah v svoji stranki potisnjen na stranski tir, Janševa udeležba je že napovedovala spremembo razmerij. Maja leta 1993 je tudi formalno prevzel vodenje stranke, Pučnik pa se je s titulo častnega predsednika umaknil v Nemčijo. Ko se je oktobra 1993 udeležil kongresa Socialistične internacionale, takrat v Lizboni, Janša ni bil več zgolj mlad, perspektiven kader, temveč politični težkokategornik, ki je v Sloveniji vztrajno iskal priložnosti za

prevzem političnega primata. To je bilo nadaljevanje njegove politične poti, na katero se je že v najstniških letih odpravil kot zagrizen marksist.

Preveč rdeč za partijo

Moralo je biti nekje na prelomu 70. let prejšnjega stoletja, ko je skupinica štirih ali petih fantov čemela v zasedi ob robu neke ceste na Dolenjskem in čakala na znak svojega kolovodje, da lahko planejo čez. V resnici so, kot se spominja nekdanji novinar Mladine Blaž Ogorevc, pripravljali reportažo o lepotah Slovenije, med njimi je bil tudi takrat še zagret komunist in viden funkcionar v predsedstvu republiške konference ZSMS Janez Janša.

SDS je stranka konvertitov, saj nekdanje partijce najdemo v vseh njenih vodstvenih strukturah.

Previdnost ni bila potrebna, saj ni bilo nikjer ne duha ne sluha o kakšnem sovražniku, toda prečkanje ceste so izpeljali v maniri pravih gverilcev. Plazili so se po grmovju, se huličili med drevesi in končno v presledkih med redkimi mimo vozečimi eden po eden planili čez. Kakor pravi partizanski komandant je Janša, njihov vodja, počakal, da so bili vsi na varnem, šele nato se je čez cesto pognal še sam.

»Meni pa se je vse skupaj zdelo dokaj smešno, celo simpatično, saj se je fant res potrudil, da je iz tega ljubeznivo zdolgočasenega spokoja zakuhal vsaj majhno jebo,« se je leta kasneje spominjal Ogorevc. »Ker pa sem po naravi kar en kos nekakšnega skromnega modrijana, sem nazadnje sklenil, da je Janez pač možak, ki si strastno izmišljuje odpore, da sme in more na koncu zmagovati.« Kar se je drugim zdelo preveč absurdno, da ne bi bilo smešno, je Janša že takrat prepoznaval kot nujnost. Kajti pravi komunist je vedel, da mora biti vedno na preži in vedno pripravljen, da preliči sovraga, ki nikoli ne spi – in Janez Janša je bil že tedaj zagotovo pravi komunist.

V Zvezo komunistov Slovenije, širšim množicam znano tudi kot partija, se je Janša sicer včlanil pri rosnih 17 letih, leta 1975. »Želim delovati v ZK in doprinesiti svoj delež pri izpolnjevanju zastavljenih nalog in se hkrati bolj izobraziti v marxistični ideologiji,« je mladi Janez zapisal v prošnji za članstvo. Leta 1977 je kot eden najperspektivnejših partijskih kadrov v svojem okolju vodil pohod 1. čete mladinske brigade Ivo Lola Ribar v bosansko Jajce, kjer je med drugo svetovno vojno potekal kongres Antifašističnega sveta narodne osvoboditve Jugoslavije. V poročilu s pohoda je Janša med drugim zapisal, da je šlo za »kadrovsko šolo in šolo bratstva in enotnosti, na kateri spoznavamo in razvijamo tradicije NOB, ki so edina zdrava osnova za naš samoupravni socialistični razvoj«. Od tedaj je vztrajno nihal funkcije v institucijah tedanjega sistema; kot je sam zapisal leta 1985 v prijavi za položaj odgovornega urednika humorističnega lista Pavliha, je že do takrat »opravljal vrsto funkcij v Zvezi socialistične mladine Slovenije, Zvezi komunistov, Socialistični zvezi delovnega ljudstva in delegatskih skupščinah«, leta 1982 pa se je zaposlil v Republiškem sekretariatu za ljudsko obrambo.

Janša v času komunizma ni bil disident, temveč eden od mnogih mladih ljudi, ki so tedaj gradili kariero s službovanjem v partiji in njenih izpostavah. Pri tem pa je izstopal po svoji privrženosti idealom partizanskega odpora. »Prav zato so ga sredi 80. let tudi izključili iz ZKS; bil je namreč preveč radikalen in je kritiziral tedanji sistem ljudske obrambe, pri čemer je izhajal iz leninističnega koncepta totalnega odpora,« razlaga zgodovinar dr. Božo Repe. »Po domače povedano se je zavzemal za to, da bi bil vsak jugoslovanski državljani tudi vojak, ki bi lahko imel pod posteljo puško, s katero bi se uprl sovražnikom socializma.«

Janše iz partije niso vrgli, ker bi si bil »drznil dvomiti v komunistični sistem in njegovo pravičnost«, kot je nedavno v Utripu na Televiziji Slovenija trdila Jadranka Rebernik, temveč ker je zagovarjal tolikšno marksistično spremembo obrambnih struktur, da je bilo to nesprejemljivo tudi za tedanjo oblast samo. Današnji prvoborec proti nekdanjemu sistemu pa izključitve ni prenesel stoično, temveč se je nanjo – neuspešno – pritožil. Šele tedaj in šele zato se je končala njegova kariera družbenopolitičnega delavca v jugoslovanskem socializmu.

Seveda ni mogoče o Janši govoriti enoznačno. Janša je po koncu partijske kariere postajal še ostrejši kritik tedanje jugoslovanske armade, njegova ost kritike pa se je v veliki meri spremenila. Čeprav se je po odhodu iz politike poklicno preusmeril v takrat porajajoče se podjetništvo, je veliko pisal – predvsem za Mladino, bil je njen redni sodelavec. Bil je eden redkih obramboslovcev, ki so bili do jugoslovanske armade kritični, slednja pa je bila nanj zelo občutljiva, kar je privedlo tudi to aretacije četverice (tudi Janše) in procesa JBTZ. Janšo in Davida Tasića, urednika Mladine, je slovenska tajna policija zaradi posedovanja domnevnega vojaškega dokumenta izročila jugoslovanski armadi. Janša je v vojaškem preiskovalnem zaporu preživel dva meseca in bil brez možnosti civilne obrambe obsojen na več let zavora. A slovenska (še vedno socialistična) civilna oblast je zapor spremenila v zapor odprtega tipa in po nekaj mesecih prestane kazni so četverico (poleg Janše in Tasića, še praporščak Borštner in Franci Zavrl, odgovorni urednik Mladine) izpustili na prostost. Janez Janša je za svojo aretacijo in zapor takoj obtožil komunistično partijo in predvsem njenega prvega moža, Milana Kučana.

Pa so mu lepo rekli, naj tega ne dela

Po procesu JBTZ je Janša ostal politično aktiven. Leta 1989 je bil med ustanovitelji Slovenske demokratične zveze (SDZ), ki je bila med strankami koalicije Demos; ta je sestavila prvo slovensko vlado, ki je sprožila proces odcepitve od Jugoslavije. SDZ se ni obdržala dolgo, marsikateri izmed njenih nekdanjih članov pa za njen padec krivi prav Janšo, ki je pred strankinim kongresom oktobra 1991 pripravil osnutek programa, v katerem je med drugim zapisal, »da se mora celotna družbena struktura nagniti v desno«.

Podpredsednik SDS Milan Zver članstvo v ZKS ocenjuje kot »napako iz najstniških let«. Čeprav je partijsko knjižico vrnil šele pri 27 letih in še na predvečer osamosvojitve iskal rešitev za socializem.

Kot je v pogovoru za zbirko intervjujev z osrednjimi osebnostmi tistega obdobja izpovedala tedanja vidna članica SDZ Spomenka Hribar, je Janševa napoved sprožila razkol. »Če bi bil napisal, recimo, da si bo SDZ prizadevala za klasične desne vrednote ali kaj podobnega, bi bilo to v redu. Ker pa je zapisal, da se mora celotna družbena struktura nagniti na desno, pa je bilo jasno, da gre za avtoritarno težnjo, saj sprememba celotne družbene strukture zahteva tudi avtoritarne ali celo totalitarne metode.« Intelektualno jedro stranke – poleg Spomenke in Tineta Hribarja še France Bučar, Igor Bavčar, Rudi Šeligo, Dušan Keber in Igor Omerza – je Janšo zaman poskušalo odvrniti od napovedanega obrata, sestanek na dan pred usodnim kongresom je trajal čez polnoč, vendar ni dal zelenega rezultata. »Bili smo prijatelji in rekli smo mu, naj tega ne počne, ker se ne bo dobro končalo. Ni nas poslušal, bil je trdno odločen, da bo dosegel svoje,« se danes spominja Spomenka Hribar. Zato je večina Janševih nasprotnikov naslednji dan med zmerjanjem preostalih članov zapustila SDZ, stranka pa je razpadla. Že nekaj mesecev kasneje se je Janez Janša na povabilo Jožeta Pučnika pridružil Socialdemokratski stranki Slovenije, SDSS, ki jo je Pučnik konec 80. let postavil na noge skupaj še z enim oporečnikom, sindikalistom Francetom Tomšičem.

S prevzemom oblasti v SDSS maja 1993 je Janša dobil, kar je iskal – lastno strankarsko platformo, s katero je lahko uresničeval svoje ambicije. Kot dokazuje njegova udeležba na kongresih Socialistične internacionale v Atenah in v Lizboni, je še leta po osamosvojitvi vztrajal pri posodobljeni, socialdemokratski verziji nekdanjih načel. Šele ko je bila v Internacionalo kot slovenska predstavnica namesto SDSS sprejeta Združena lista socialnih demokratov, ki jo je tisti čas vodil Janez Kocijančič, je Janša dokončno zamenjal politične barve. Po eni verziji dogodkov je Socialistična internacionala njegovo stranko izključila, Janša pa je zatrjeval, da so se sami odpovedali statusu opazovalke. »Že s Pučnikom smo se borili za primat pri zastopanju socialdemokratskih stališč. Ko smo zmagali mi in bili sprejeti v Internacionalo, se je njihova pot na tem polju končala,« razlaga pravnik Ciril Ribičič, prvi predsednik Stranke demokratične preнове, iz katere je izšla Združena lista, danes stranka SD.

Kdo je bil kaj

Najbolj znani člani in (nekdanji) podporniki SDS s partijsko preteklostjo

IME IN PRIIMEK	VLOGA V SDS	VLOGA V ENOPARTIJSKEM SISTEMU
Janez Janša	predsednik stranke, poslanec	Član ZKS v letih 1975–1984, v tem obdobju tudi član predsedstva republiške konference ZSMS, član predsedstva OK SZDL. Leta 1984 je bil iz partije izključen, na izključitev pa se je neuspešno pritožil.
Milan Zver	podpredsednik stranke, vodja odbora SDS za izobraževanje, evropski poslanec	član ZKS v letih 1979–1989, predsednik ZSMS Destrnik
Tone Krkovič	predsednik društva MORiS Kočevska Reka, nekdanji generalni tajnik SDS, soobtožen v aferi Patria	Član ZKS, članstvo mu je prenehalo avtomatično, ni izstopil sam.
Barbara Brezigar	»neodvisna« kandidatk za predsednico države leta 2002	članica ZKS od sredine 70. let do 1988
Peter Jambreč	nekdanji predsednik Zbora za republiko, nekdanji ideolog SDS, podpredsednik Janševе vlade v senci	član ZKS v letih 1966–1989, sekretar partijske celice aktiva Pravne fakultete, član partijskega komiteja občine Ljubljana, predsednik marksističnega centra Pravne fakultete
Vinko Gorenak	nekdanji poslanec SDS, sekretar v kabinetu predsednika vlade Janeza Janšev v letih 2005–2008, minister za notranje zadeve v drugi Janševi vladi	Član ZKS do leta 1989, mentor marksističnega krožka na kadetski šoli v Tacnu, po besedah partijskega tovariša je sodil med »ortodoksne, bolj zagrizene, vnete pripadnike sistema«.
Zvonko Černač	poslanec SDS, predsednik strankinega odbora za infrastrukturo, minister za infrastrukturo v drugi Janševi vladi	Član ZKS, točno obdobje ni javno znano.
Tone Jerovšek	član Zbora za republiko	Član ZKS od leta 1976, datum izstopa neznan, sekretar Zveze komunistov v slovenski skupščini, za svoj družbenopolitični angažma je prejel medaljo zaslug za narod in red dela z zlatim vencem, na volitvah leta 1990 je kandidiral na listi SZDL.
Dimitrij Rupel	član Zbora za republiko, podpredsednik Demosa, minister za zunanje zadeve, veleposlanik v ZDA	član ZKS od 1964, izključen leta 1972 zaradi domnevnih proameriških nazorov
Andrej Šircelj	poslanec SDS, državni sekretar v prvi Janševi vladi, prvi predsednik upravnega odbora DUTB	Član ZKS od leta 1985 do 1987, ko je izstopil.

Če se to ne bi zgodilo, bi SDS dandanes nemara zastopala radikalno drugačna stališča in se zavzemala za zvišanje minimalne plače, ohranitev javnega zdravstva, krepitev delavskih pravic in sprejem beguncev z Bližnjega vzhoda. Zgodovina pa je želela drugače, nekdanja SDSS pa se je leta 2003 dokončno znebila pridevnika »socialdemokratska« in se preimenovala v SDS, stranko, ki je postala branik neoliberalizma, nestrpnosti, nazadnjaštva. Je bila to cena gradnje Janševеga kulta osebnosti in glavni razlog za njegovo ideološko spreobrnitev? Njegovi uspehi so v stranko privabili kadre podobnega profila, zaradi katerih SDS danes upravičeno velja za platformo partijskih konvertitov.

Propadli partiji, uspešni desničarji

Drugi človek stranke in Janšev najzvestejši pribočnik je Milan Zver, podpredsednik SDS in njen poslanec v Bruslju na listi Evropske ljudske stranke, pred tem pa Janšev minister za šolstvo in kandidat za predsednika države. V prejšnji politični inkarnaciji je tudi on služboval v partiji in njenih strukturah, in to skoraj tako zavzeto kot njegov sedanjí šef. V Zvezo socialistične mladine, partijski podmladek, se je včlanil leta 1979 in v njej vztrajal celo desetletje, do usodnega 1989. To je bilo usodno leto za številne konvertite, ki so tedaj dokončno spoznali, da gre socializem h koncu in da bo treba zamenjati stran. Vmes je Zver objavljajl politološke razprave, v katerih je pripadnost socializmu izkazoval s fanatičnostjo, primerljivo Janševi. Tako je v reviji Teorija in praksa svaril pred »nevarnostjo klerikalizma« in kot zdravilo zanjo navedel naslednji recept: »Poleg proučevanja politične misli t. i. kolektivnih akterjev je potrebno vključiti še posebne monografske študije vidnejših mislecev (in politikov), kot so: Kidrič, Kardelj (in drugi).«

Še leta 1989, na predvečer osamosvojitve, je Milan Zver na politoloških dnevih v Ankaranu predstavljal model socializma za prihodnost. Danes se redno udeležuje maš, ki jih organizira SDS, svoje partijsko obdobje pa označuje kot »napako iz najstniških let«. Čeprav je pri njej vztrajal še blizu svojih tridesetih. Milana Zvera je pač sram ali pa, še verjetneje, živi v strahu, da bi razkritje njegove preteklosti pred volivci in volivkami pomenilo konec udobnega življenja desničarskega voditelja. Tako tudi v njegovi uradni biografiji ni mogoče najti niti najmanjše omembe njegove partijske preteklosti.

Sovraštvo konvertitov do bivšega režima je razumljivo. Gre za odziv zavrženega »bivšega«, ki skuša po neprostovoljni ločitvi očrniti svojo nekdanjo nesmrtno ljubezen, da bi prikril lastne slabosti.

Podobno je z drugimi propadlimi komunisti, danes pa uspešnimi populistí, ki so v Janezu Janši prepoznali svojega novega Tita. Med njimi najdemo bivšega poslanca SDS in Janševega notranjega ministra Vinka Gorenaka, v svinčenih časih pa člana ZKS in predsednika marksističnega krožka na policijski šoli v Tacnu, ki je z izstopom iz partije čakal do »magičnega« leta 1989. Tako kot »oče slovenske ustave«, dolgoletni ideolog SDS Peter Jambrek, ki je v Zvezi komunistov vztrajal od daljnega 1966, torej več kot dvajset let – pa bi nemara še dlje, če bi šlo. Ciril Ribičič se živo spominja, kako je Jambrek »leta 1989 prišel k meni in mi rekel, da je demokratska stranka sprejela statut, s katerim so prepovedali članstvo v drugih strankah; šele zato je tedaj izstopil iz partije«. Podobno je razmišljala Barbara Brezigar, svoj čas Janši neomajno zvesta generalna državna tožilka in njegova »neodvisna« kandidatka na predsedniških volitvah leta 2002. Članica partije je bila od sredine sedemdesetih do leta 1988, ko je preostanek Slovenije že na veliko prepeval »Samo milijon nas še živi«. Ta napev pa tedaj ni šel v ušesa niti današnjemu mecenu domoljubnih viž, nekdanjemu tajniku SDS, brigadirju Tonetu Krkoviču, ki je kot član partije služil v Brigadi

Edvarda Kardelja; za razliko od ostalih konvertitov pa članske izkaznice ni nikoli vrnil, pač pa mu je članstvo avtomatično prenehalo.

Uporniki brez razloga

Seznam vidnih članov in podpornikov SDS s partijsko knjižico je dolg. Na njem so med drugim še nekdanji večni zunanji minister Dimitrij Rupel, ki je bil iz partije sicer izključen, ter njegov sodelavec iz Zbora za republiko, bivši ustavni sodnik Tone Jerovšek. Pa nekdanji podpredsednik SDS, dolgoletni obveščevalec Miha Brejc, ki je stranko po sporu z Janšo zapustil leta 2012; in še Janšev minister za promet in poslanec Zvonko Černač; prav tako poslanec, arhitekt slabe banke DUTB Andrej Šircelj ... In zagotovo bi se našel še kdo.

V resnici ti ljudje nimajo razlogov, da bi se sramovali svoje preteklosti. Kot razlaga zgodovinar Repe, je imela partija na svojem vrhuncu okoli 130.000 članov, članstvo v njej pa je bila logična stopnica za vsakogar, ki je želel biti aktiven v skupnosti. Pa tudi ob osamosvojitvi se slovenski komunisti niso držali ob strani, temveč so pod Kučanom, Drnovškom, Ribičičem in drugimi igrali svojo vlogo pri odcepitvi Slovenije od Jugoslavije. »Tisti, ki so želeli sodelovati v teh procesih, niso imeli pravih razlogov za izstop iz socialističnih organizacij,« poudarja Ciril Ribičič.

»Vsi, ki še pomnimo tiste čase, smo na nek način spreobrnjenci,« pravi Ribičič. »Razlika pa je, da smo se nekateri obrnili le deloma in sprejeli načela socialne demokracije, drugi pa so se obrnili do neprepoznavnosti in pristali na skrajni desnici.« Posledice radikalizacije slednjih plačuje vsa država. »Konvertiti skušajo prilagoditi poglede na zgodovino svoji prirejeni biografiji. Zato jo ves čas frizirajo in izkrivljajo dejstva, ki jim niso po godu,« opozarja Repe.

Da bi opravičili svoj odmik od socializma, ga zato Janša in tovariši prikazujejo kot največje zlo pod soncem. Gre za refleks zavrženega »bivšega« partnerja, ki po neprostovoljni ločitvi kleveta svojo nekdanjo ljubezen, ki ga je zavrгла. Iz tega refleksa izvira sovraštvo konvertitov do vsega, česar se drži pridih socializma, in v imenu tega sovraštva so pripravljene poteptati tiste, ki se jim postavijo po robu.

»Preračunljivost, ki razkriva človekovo pokvarjenost«

Kaj si o konvertitstvu misli Milan Kučan, zadnji predsednik Centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije in prvi predsednik Slovenije

Za mnenje o političnih konvertitih smo vprašali človeka, ki je partijskim odpadnikom največji trn v peti. Odgovor Milana Kučana objavljamo v celoti.

»Izkušnje nujno botrujejo spremembam v posameznikovih pogledih na življenje in svet. So nepogrešljivi del zorenja, ki nas počasi brusi in oblikuje.

Spreminjanje političnih pogledov na način, ko svoje nekdanje opredelitve prikrivaš, zanikaš in jim nasprotuješ s preveliko gorečnostjo, pa razkrivajo globoko sovraštvo do sebe in lastne preteklosti, kaj šele do tistih, s katerimi si jo delil. Ne govorim samo o nekdanjih, tudi vidnih članih ZKS, ki svoje članstvo skrbno brišejo iz svojega življenjepisa. Prav tako ne govorim o posameznikih, pač pa o konvertitstvu na sploh. Razlogi za tak skrajni preobrat so različni, zagotovo pa mednje sodi tudi želja po uveljavitvi v spremenjenem družbenem okolju.

Moj konkretni vtis je, da kolikor močnejše je hotenje po sprejetju v novoizbrani politični eliti, toliko večja je sovražnost, s katero skušajo spreobrnjenci dokazovati pristnost svoje nove preobleke. Pa ni niti pristna niti nova. Vanjo je vtkano vse preveč obremenjenosti s preteklostjo, vse preveč lažnivosti in sovraštva.

Izkušnja tudi pravi, da ljudje, ki se enkrat na tak način odrečejo svojemu nekdanjemu prepričanju, to zlahka storijo znova. Z mojega vidika gre za preračunljivost, ki kaže na človekovo pokvarjenost.

Čas pred evropskimi volitvami bo zato nedvomno priložnost tudi za razmislek, komu bomo v sedanjih razmerah doma in v svetu zaupali vodenje družbenega dialoga o

izzivih prihodnosti, ki kar kličejo po odprtosti, poštenosti, politični neobremenjeni, odkritosti in ustvarjalnosti.«

Pazi!

Listaj še na naslednjo stran. Spodaj sta še dva pomembna dokumenta...

Toliko, da mladi vedo več o predsedniku vlade; po MLADINI sicer brskajo, toda ne berejo (pre)dolгих vsebin, zlasti ne politike...

So posebni mladi, ki želijo še več...

V P R A Š N I K

o pripravljenosti za sprejem v članstvo ZK Jugoslavije

Porazpravah in ugotovitvah na sejah občinske konference ZSMS Grosuplje ter pripombah na drugih sejah in sestankih, da so mladi premalo informirani o vlogi in nalogah zveze komunistov, želimo s tem vprašalnikom ugotoviti (ali vsaj spoznati vaše mnenje). Z dvodnevni seminarjem smo vas vsaj z osnovami informirali.

Dvodnevni seminar je komite OK ZKS organiziral za novospregjete člane ZKS, enakovredno pa v to vključujemo tudi vodstva ZSMS.

Večji del vodstva ZSMS še ni vključen v ZKS. Prepričani smo, da velika večina od vas izpolnjuje pogoje za sprejem. Želimo, da se v tem vprašalniku izrečete o pripravljenosti za sprejem v Zvezo komunistov. Kandidate za sprejem v ZKS pa bodo na predlog komiteja OK ZKS Grosuplje obravnavale in sklepale osnovne organizacije.

Prosimo, da odgovorite na naslednja vprašanja:

1. Ali ste član ZKS

da

(obkroži)

2. Če niste član ZKS, ali želite postati (se včlaniti)

ne

3. Navedite osnovne razloge za vašo odločitev:

~~Želim včlaniti se v ZKS in doslej nisem imel dela~~
~~zvezi komunistov zaradi tega, ker se ne želim~~
~~dati izvoliti v komunistični ideologiji~~

4. Če se niste odločili, zakaj?

PODPIS (čitljiv)

Janez Jazbec

JANEZ JANŠA
CRTOMIROVA 20
LJUBLJANA

Življenjepis

Rojen sem 17. septembra 1958 (Ljubljana) v delavsko-kmečki družini. Osnovno solo in gimnazijo sem končal na Grosupljem oz. v Sticni. V solskem letu 1977/78 sem se vpisal na Fakulteto za sociologijo, politične vede in novinarstvo v Ljubljani, kjer sem (na smeri za SLO in DS) diplomiral junija 1982. Julija istega leta sem na Republiškem sekretariatu za pravosodje in upravo opravil tudi strokovni izpit.

Delovna praksa: V solskem letu 1980/81 sem poučeval OŽ na gimnaziji Ivana Cankarja v Ljubljani. Po opravljenem staziranju v JLA sem se 1.1.1982 zaposlil na Republiškem sekretariatu za LO, oktobra istega leta pa sem bil na 11. kongresu ZSMS izvoljen v predsedstvo Republiške konference ZSMS. Funkcijo sem opravljal profesionalno do konca mandata. Po koncu mandata sem se vrnil nazaj v republiko upravo. Trenutno sem svetovalec v sekretariatu Izvršnega sveta skupščine SRS.

Druženopolitična (novinarska) aktivnost:

Opravljal sem vrsto funkcij v ZSMS, ZK, SZDL in delegatskih skupščinah; med drugim sem bil predsednik osnovne organizacije in predsednik občinske konference ZSMS, član predsedstva OK SZDL, njegovih komisij ter komisij pri občinskem komiteju ZKS, član različnih republiških in zveznih organov ZSM in SZDL. Trenutno sem član nekaterih organov pri predsedstvu RK ZSMS ter predsedstvu RK SZDL ter član Republiške konference SZDL Slovenije.

Bil sem odgovorni urednik občinskega mladinskega glasila, član večih urednistev in izdajateljskih svetov, svoje novinarske prispevke pa sem objavil v Mladini, Delu, Tribuni, strokovnih revijah in drugih publikacijah. Sodeloval sem pri pripravi večjega števila aktualnih oddaj na radiu in televiziji Ljubljana ter na radiu Student. Uredil sem tudi nekaj publikacij, ki jih je izdala Republiška konferenca ZSMS ter sodeloval pri urejanju posebnih prilog tednika Mladina.

V [MLADINI](#), po izvolitvi Janeza Janše za mandatarja (njegove 3. vlade)